

Forfatter: Abel, Marie

Titel: BREV TIL: Trier, Ernst Johannes FRA: Abel, Marie (1867-04-02)

Citation: Abel, Marie: "BREV TIL: Trier, Ernst Johannes FRA: Abel, Marie (1867-04-02)", i *En Brevveksling ved Povl Hansen*, BOGHANDELS FORLAG, s. 298. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002222419-X00-shoot-L002222419X000255.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: En Brevveksling ved Povl Hansen

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Marie til Ernst Trier.
Dalum, 2. april 1867.

. . . Jeg finder Tanggårds tegning til »Frueburet« ganske udmærket smuk; tænk, hvor det kunde være yndigt at have de grønne bøgere derinde i stuen . . . Men lad det nu for resten kun vente med udsmykningen, til jeg kommer . . .

Men nu skal jeg skynde mig at fortælle dig noget om den yndige dag, jeg i går havde sammen med de kære på Askov: Forrige torsdag eftermiddag var jeg tilsagt at møde hos fru Heins for at træffe aftale med hende og de andre damer, som var trådt sammen for at beværte dem. Vi skulde hver især bidrage lidt efter ævne. Mit bidrag bestod i en skp. kartofler og en pot fløde, som jeg havde købt for mine lommepege, og så et stort rugbrød, noget syltetøj og et helt læs grangrene heroppe fra anlægget til at pynte op med derude. De spiste i Morten Eskesens skole.

s. 299 I går morges kørte jeg da til byen, og noget efter mødte jeg hele skaren med Danebrog i spidsen; de kom fra banegården, hvor Helveg havde taget imod dem.

Vi gik først hen i st. Knuds kirke, og der forklarede Helveg dem de forskellige seværdigheder og berettede om st. Knuds drab, så sang Nutzhorn en smuk sang med et kor af skolekarlene, hvorefter de spredtes rundt omkring i kirken. Jeg fik så lejlighed til at hilse på min egen »Hejmdal« og »Brage« og »Lothar« — nej hvor var det fornøjeligt at se dem alle igen. Schrøder fortalte mig straks, at han rejste over til dig på onsdag; jeg er så glad ved det; sug nu til gavns honning af ham! Han indeholder ikke så lidt endda! Det lille suk — du skriver om — udeblev jo rigtignok heller ikke hos mig; men jeg kom til at tænke på, at det var lidt egenkærligt og unøjsomt af mig, nu kunde jeg jo have godt af ham i dag, hvor I må undvære ham.

Fra hellig Knuds kirke gik de ned til Frue-kirke og derfra til det oldnordiske musæum; men ingen af disse steder var jeg med, for vi måtte ned at se til bordet, at der kunde være dækket, til de kom tilbage. Dette skete kl. 12; 55 i tallet, hvorefter de bænkedes i de smukt pyntede stuer. I den ene af stuerne var der et meget stort Danebrog-flag, hvorpå der hang et billede af Fr. d. 7de, omgivet af gran; på den anden væg hang de tre nordiske flag omkring gamle Grundtvigs billede — det samme, som du har i din skolestue. Den anden stue var smykket omtrent på samme vis. Da stegen var spist, begyndte pastor Helveg talernes række med at byde gæsterne velkommen; de var naturligvis velkommen alle, sagde han; men alligevel — særlig velkommen det skulde dog Sønderjyderne være. Og så talte han ret kønt om Sønderjylland (men dog ingen ting imod hvad Birkedal plejer at kunne tale derom). Derefter rejste »Hejmdal« sig og holdt en udmærket tale. Han begyndte med at oplyse os om, at de var bleven enige om at kalde dette deres tog omkring i landet for et »korstog«, et tog som skulde ske under korsets banner; og rundt omkring, hvor de kom, og hvor folk forsamledes for at høre, hvad lærerne havde at sige, var deres første opråb til dem, at de ligeledes skulde foretage sådanne korstog; men nu kom han til noget, som egentlig satte ham lidt i forlegen-s. 300hed. Han fortalte, at han en gang havde hørt tale om nogle små insekter, som kaldtes »mellemmadstye«, og nu var det da, at han så nødig vilde, at han og hans karle skulde ligne disse mellemmadstye; for de spiste blot folks gode mad men gav ingen ting til gengæld. Derfor var det da, at han i grunden havde krympet sig lidt ved at modtage tilbuddet om at blive beværtede af vennerne (det havde været hans hensigt at bestille mad på »dampkøkkenet«, men det var jo det, vi fandt altfor uhyggeligt); ti han vidste godt, at de ingen ting kunde give igen. Ude på landet var det en anden sag; ti dér kunde de nok yde lidt gengæld for gæstfriheden, de kunde således synge deres sange; men her i Odense, hvor der var musikforening og sangforeninger både efter Chevé- og — ikke Chevé-metoden, dér vilde det nok tage sig dårligt ud, om de vilde komme frem med deres sang; — altså han havde en vis uhyggelig fornemmelse af, at han og hans følgesvende passende kunde betegnes med benævnelsen »mellemmadstye«, der nok kom her og spiste folks mad men ingen ting kunde byde igen. Dog vilde han nu alligevel takke så meget både for den og for den gode modtagelse.

Til sidst endte han så kønt med at sige, at det var jo dog kun som et billede på, at det allerbedste, vi mennesker fik, det måtte vi jo også tage imod uden at have det mindste at give igen.

Så talte Helveg og sagde bl. and., at han syntes slet ikke, de havde nogen grund til at blive flove.

Så talte Nutzhorn og Johannes Schrøder, så Fenger og to Sønderjyder og så en lille Fynbo, som udbragte en skål og et nidobbelt hurra for »den danske kvinde i almindelighed og for de kvinder, som her var værtinder i særdeleshed«.

Men så på en gang rejser formanden for eleverne sig op og siger, at i dag på jærnbane havde han og hans kammerater fået sådant et rart brev fra eleverne på Vallekilde højskole, derfor vilde han bede de andre hjælpe sig med at råbe et kraftigt hurra for Vallekilde højskole, og så vilde han bede forstander Triers kæreste tage imod skålen for skolen. Jeg takkede og måtte jo klinke med de fleste.

Det blev derefter aftalt, at næste forår skulde Askov, Vallekilde og Dalum højskoler mødes i Odense, og s. 301 efterhånden skulde vi således se at få flere »korstog«. i gang her i Danmark.

Efter at man havde sunget nogle sange og endnu flere havde talt, skiltes vi kl. 4, og nu vandrede Askoverne

ud til Dalum højskole. — Uh, den Kold, ja han er og bliver dog en løjerlig tørv, en rigtig snegl!!! Tænk dig bare, at han lader alle sine 78 elever rejse i lørdags! Ja hvad synes du, ikke uden to dage før de andre kommer; nu kom de derud i en tom skole, og jeg véd, at Kolds elever så gerne vilde have bleven de par dage til; men da Kold ikke tilbød dem det, så undså de sig ved at bede ham derom. Ja, jeg hørte endogså, at Kold skulde have sagt, at han ikke kunde begribe, hvad det skulde til sådan at rejse landet rundt, og at han ikke brød sig det mindste om, at de skulde besøge ham! Hvad synes du? Det er såmænd meget muligt, at han ikke har villet holde et foredrag for dem. Tænk, det skulde have været os, som således kunde have væntet besøg fra Askov! Vi vilde have været anderledes glade! — Jeg fik da fat i Helveg og bad ham om at gøre Schrøder følgeskab; men jeg tror ikke, det bliver til noget, for nu er hans kone syg, og så rejser han vist ikke fra hende. —

Så, nu om noget andet, mine møbler! Din fader skriver, at han vil råde mig til at sende mine sager med banen til Nyborg og derfra med dampskibet »Randers« til Kallundborg, hvorfra du så måtte se at få dem hentet . . . »Randers« går hver lørdag . . . Hvad rejseplanen [for hjemturen] angår, da talte vi jo om at rejse en dag ind til din moder, før vi tog til Vallekilde, det har du vel ikke glemt; . . . det vilde være synd, synes jeg. Med Borups kan vi ikke komme hjem fra Sorø, da de vil besøge nogen på Fyn med det samme, de er herovre . . . Kom, hvis du kan, tirsdag middag, det vil jeg helst have, for jeg véd, at jeg vil komme til at længes efter dig især 1 de sidste dage, det vil blive en drøj tid for mig, dels bliver her så uhyggeligt inde i huset med al den travlhed, og — går jeg uden for, så løber det så underligt igennem mig, at nu skal jeg sige alle mine kære, kære steder farvel for bestandig, så synes jeg, de ryster på hovedet ad mig, de store, alvorlige bøgetræer, som om de vilde sige »Hvorfor rejser du nu bort fra os?« og så suser det så underligt i dem. Men så slår droslen oppe i træet, og jeg kan høre den svare: s. 302»Hvorfor hun rejser? Det gør hun naturligvis, fordi hun har en ven, som hun længes efter, og som nu kommer og henter hende hjem med sig; nu finder hun sig ikke længer fyldestgjort ved et gammelt, alvorligt bøgetræ som du.«

Og jeg giver droslen ret; det er dog ikke bøgetræerne, hvor smukke de end er . . . men frihed og liv, jeg trænger til . . .

Hold fast på madam Storm med bægge hænder. . .